

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Aujan Industries (S.J.C.)**, se sídlem P.O.Box 990, Saúdská Arábie, Damam 31421, zast. JUDr. Karlem Čermákem jr., Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Praha 5, Elišky Peškové 185/735, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 4. 2012, zn. sp.: O-463799, č. j.: O-463799/D77487/2011/ÚPV,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Úřad průmyslového vlastnictví (dále též jen „Úřad“) rozhodnutím ze dne 28. 11. 2011 zamítl námitky podané žalobcem proti zápisu přihlášky slovní ochranné známky ve znění „RONY“, jejímž přihlašovatelem je společnost PLANET DRINKS s. r. o., do rejstříku ochranných známek pro výrobky a služby zařazené podle mezinárodního třídění výrobků a služeb do tříd: (30) trvanlivé pečivo, čokoládové a nečokoládové cukrovinky, nápojové směsi a prášky z kaka, (32) nealkoholické nápoje, (35) reklamní a propagační činnost. Zamítnutí námitek odůvodnil tím, že přihlašované označení není shodné ani podobné se žádnou z namítaných ochranných známek žalobce.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl rozklad žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Úřadu o zamítnutí námitek. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný posoudil zaměnitelnost přihlašovaného označení a namítaných kombinovaných ochranných známek žalobce (ve znění „RANI“ a „RANI FLOAT“) z hlediska sémantického, fonetického a vizuálního. Na základě tohoto posouzení dospěl žalovaný k závěru, že porovnávaná označení nejsou z hlediska průměrného spotřebitele zaměnitelná, a námitka uplatněná žalobcem podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“) proto není důvodná. Úřad proto neposuzoval zaměnitelnost přihlašovaného označení a namítaných ochranných známek žalobce co do skupin výrobků a služeb, pro které jsou zapsány.

Napadené rozhodnutí je v anonymizované verzi dostupné v databázi správních a soudních rozhodnutí na www.upv.cz.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nezákonnost. V žalobě namítl, že žalovaný nesprávně posoudil otázku zaměnitelnosti střetnuvších se označení. Zaujal proto nesprávný právní názor a vydal rozhodnutí, které poškozuje a zkracuje práva žalobce.

1. Žalobce namítl, že žalovaný nesprávně posoudil zaměnitelnost označení po vizuální stránce. Dle žalobce je třeba arabský nápis, kterému žalovaný v napadeném rozhodnutí přikládá význam pro odlišnost ochranných známek žalobce od přihlašovaného označení, chápat jako dekorativní prvek, který bude průměrným českým spotřebitelem chápán spíše jako obrázek. Jediným vyslovitelným prvkem v označení je slovo „RANI“ resp. „RANI FLOAT“, a ty budou z hlediska průměrného spotřebitele dominantními prvky. V této souvislosti žalobce uvedl, že slovní prvky mají obecně vyšší rozlišovací způsobilost než prvky obrazové, a odkázal při tom na rozsudek Evropského soudního dvora T-312/03 SELENIUM-ACE. Žalobce má slovo „rani“ a „rony“ za podobná proto, že mají shodnou první a třetí hlásku, a že obě končí podobnou samohláskou. Dle mínění žalobce spotřebitelé nebudou s to si zapamatovat, které z označení končí na „i“ a které na „y“. Dle žalobce též žalovaný pochybil, když nevzal v úvahu, že slovní ochranná známka může být užívána v nejrůznějších tvarech a podobách, a proto může být užívána i v podobě blízké ochranným známkám žalobce.

2. Žalobce také poukazoval na pochybení žalovaného při posuzování fonetického hlediska zaměnitelnosti označení. První ochranná známka žalobce bude spotřebiteli vyslovována „rany“ či „rani“ a druhá ochranná známka žalobce bude vyslovována „rany flout“, „rani flout“, „rany float“ anebo „rani float“. Nejpravděpodobnější výslovností první ochranné známky žalobce je dle žalobce „rany“. V této podobě se z fonetického hlediska téměř neliší od přihlašovaného označení „rony“, neboť rozdíl je pouze v jedné samohlásce. Takový rozdíl není možné mít za nijak výrazný. K tomuto závěru dospěl i žalovaný, ale dle žalobce nesprávně uvedl, že jde o nižší stupeň fonetické podobnosti. K výslovnosti druhé ochranné známky žalobce uvedl, že druhé slovo označení („float“) pochází z angličtiny, a proto jeho vyslovování závisí na znalosti anglického jazyka. Dle jeho názoru bude mít spotřebitel bez znalosti anglického jazyka tendenci tuto část označení vynechávat. Proto i zde žalobce nesouhlasí s žalovaným konstatovanou nízkou mírou podobnosti.

3. Žalovaný nesprávně posoudil i sémantickou podobnost. Přestože je s žalovaným za jedno, že střetnuvší se označení bude průměrný spotřebitel vnímat jako fantazijní, namítl, že neztotožňuje s názorem žalovaného, že vzhledem k fantazijnímu charakteru označení nemá sémantické hledisko pro posouzení zaměnitelnosti označení význam. Naopak vzhledem k absenci sémantické odlišnosti nebude průměrný spotřebitel schopen jednotlivá označení odlišit. Žalobce má proto střetnuvší se označení ze sémantického hlediska za zaměnitelná.

4. Žalobce namítl, že má být starší ochranné známce poskytnuta ochrana už v případě zjištění podobnosti v jednom ze tří posuzovaných aspektů (vizuální, fonetický a sémantický). Zároveň zdůraznil, že za zaměnitelnost považuje § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách i pravděpodobnost asociace.

5. Žalobce tvrdil, že žalovaný nesprávně vymezil okruh průměrných spotřebitelů. S odkazem na rozsudek Evropského soudního dvora T-462/09 August Storck AG uvedl, že

pozornost průměrného spotřebitele bude nízká a nepostačující k odlišení označení, protože všechna označení označují zboží každodenní spotřeby.

6. Závěrem žalobce namítl, že žalovaný nevzal v potaz, že jsou porovnávána označení zapsána pro podobné/shodné výrobky a služby, což je mezi stranami nesporné a žalovaný to potvrdil v napadeném rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že postupoval zcela standardním způsobem, v souladu s judikaturou Evropského soudního dvora, nevybočil z mezí správního uvážení, ani neporušil zákon či principy logiky. Nespokojenost žalobce s výsledkem řízení nemůže být důvodem ke zrušení jeho zákonného rozhodnutí.

K námitce týkající se vizuálního posouzení označení žalovaný uvedl, že souhlasí s žalobcem v tom, že slovní prvky označení mají na spotřebitele větší dopad, než prvky obrazové. Obrazové prvky však nelze zcela ignorovat. Obdobnou důležitost jako dominantní prvek označení má totiž celkový dojem. Pokud tedy ostatní prvky označení (vedle dominantního) nejsou zcela zanedbatelné, je třeba brát je v potaz (viz rozsudek Soudního dvora Evropské Unie ze dne 20. 9. 2007 ve věci C-193/06 QUICKY, body 35 a 43). Žalobce tedy v napadeném rozhodnutí uvedl vizuální rozdíly slovních prvků označení. Ty jsou obzvláště výrazné u druhé známky žalobce, kde je přítomné druhé slovo „FLOAT“. Rozdíly umocňuje arabské písmo v ochranných známkách žalobce, které dle žalovaného nelze chápat jako nevýznamný dekorativní prvek, protože pro svou neobvyklost na výrobcích v České republice nebude jeho dopad na spotřebitele zanedbatelný. Žalovaný také uvedl, že nelze presumovat užívání přihlašovaného označení v podobě blízké ochranným známkám žalobce. I pokud by se tak stalo, má žalovaný za to, že by rozdíly byly dostatečně výrazné k odlišení známek z vizuálního hlediska.

K námitce týkající se fonetického posouzení označení žalovaný konstatoval, že vzhledem ke krátkosti slov v označení, jakož i k nekomplikovanosti jejich vyslovování, jsou střetnutí se označení minimálně podobná. Tomuto závěru nijak neodporuje nejednoznačná výslovnost ochranných známek žalobce. Podle pravidel českého pravopisu by se totiž ochranná známka žalobce vyslovovala „raňi“. V takovém případě by odlišnost od přihlašovaného označení byla ještě znatelnější než při výslovnosti „rany“, kde však je dostatečná.

Žalovaný dále odmítl tvrzení žalobce o zkracování vyslovování jeho druhé ochranné známky „RANI FLOAT“. Odkázal přitom na napadené rozhodnutí, kde tento závěr zdůvodnil. Žalovaný uvedl, že se diví, proč žalobce přihlašoval známku v této podobě, byl-li přesvědčen, že bude spotřebiteli užívána ve formě jeho první ochranné známky.

Žalovaný souhlasil s žalobcem, že ani jedno z označení si průměrný spotřebitel nespojí s žádným konkrétním významem. Nelze však z toho dovozovat zaměnitelnost označení, neboť ta nastává, spojí-li si spotřebitelé označení se shodným či podobným významem. V daném případě fantazijní charakter označení nesvědčí o zaměnitelnosti ani o nezaměnitelnosti označení.

Při posuzování zaměnitelnosti zastával žalovaný názor, že po posouzení zaměnitelnosti označení ze všech hledisek může být podobnost na základě jednoho hlediska natolik vysoká, že lze učinit závěr o zaměnitelnosti označení. Takový závěr však nelze učinit při zjištění nízkého stupně podobnosti v jednom ze tří hledisek. Navíc žalovaný zdůraznil, že ne jakákoliv podobnost označení vede k nezpůsobilosti označení být zapsáno ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, ale jen podobnost vyvolávající nebezpečí záměny označení na straně veřejnosti. Toto nebezpečí žalovaný vyhodnotil v napadeném

rozhodnutí po posouzení podobnosti označení ze tří hledisek na základě celkového dojmu z nich a dospěl k názoru, že zde riziko záměny není.

Žalovaný také uvedl, že žalobce nesprávně interpretoval rozsudek Tribunálu ze dne 12. 2. 2012 ve věci T-462/09 RAGOLIZIA, kde soud vyvrací tvrzení neúspěšné strany o vysoké pozornosti spotřebitelů a drží se ustálené judikatury považující za průměrného spotřebitele při koupi zboží denní spotřeby osobu přiměřeně informovanou, přiměřeně pozornou a přiměřeně obezřetnou.

Žalovaný na závěr uvedl, že po zjištění nepodobnosti střetnutých se označení nebyla splněna jedna ze základních podmínek pro konstatování nebezpečí záměny, a proto nebylo třeba posuzovat, zda je či není podobný okruh zboží a služeb, pro něž jsou jednotlivá označení zapsána. I kdyby žalovaný zjistil podobnost či shodnost okruhu zboží a služeb, pro které jsou označení zapsána, na závěru, že u označení nehrozí nebezpečí záměny, by se nic nezměnilo. Proto žalovaný nemá námitku žalobce, že měl tuto skutečnost vzít v potaz, ani jeho odkaz na rozsudek ESD ve věci C-39/97 Canon za důvodné.

Na základě uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Společnost PLANET DRINKS s.r.o. práva osoby zúčastněné na řízení neuplatnila.

Za splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti významné pro posouzení věci:

Žalobci náleží dvě kombinované ochranné známky ve znění:

„RANI“, která je zapsána dle mezinárodního třídění výrobků a služeb do tříd (29) maso; ryba; drůbež a zvěřina; masové výtažky; konzervované, sušené a vařené ovoce a zelenina; želé, džemy, kompoty; vejce, mléko a mléčné výrobky; jedlé oleje a tuky; a (30) rýže, tapioka, ságo; mouka a přípravky vyrobené z obilovin, chléb, pečivo a cukrovinky, polevy; med, melasa; droždí, prášek do pečiva; sůl, hořčice; ocet, omáčky (chuťové přísady); koření; zmrzlina; a

„RANI FLOAT“ „“, která je zapsána dle mezinárodního třídění výrobků a služeb do třídy (32) nealkoholické nápoje; přípravky pro výrobu nealkoholických nápojů; piva s nízkým obsahem alkoholu; přípravky pro výrobu piva s nízkým obsahem alkoholu; pivo s limonádou; přípravky pro výrobu piva s limonádou.

Přihlašované slovní označení „RONY“ je též vyvedeno velkými písmeny abecedy.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu průmyslového vlastnictví vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Soud o věci uvažil takto:

Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je klíčový závěr žalovaného o neexistenci pravděpodobnosti záměny porovnávaných označení vzhledem k jejich nepodobnosti. Soud na tomto místě považuje za potřebné nejprve zmínit některé základní principy, jimiž se dle konstantní judikatury řídí posuzování zaměnitelnosti přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou (či známkami) namítajícího.

Při výkladu pojmu pravděpodobnosti záměny ochranné známky je třeba vycházet z toho, že ochrannou známkou podle § 1 zákona o ochranných známkách je za podmínek stanovených tímto zákonem jakékoliv označení schopné grafického znázornění, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobku nebo jeho obal, pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby. Smyslem a účelem ochranných známek je tak rozlišení výrobků a služeb různých výrobců, resp. poskytovatelů; zaměnitelnost nespočívá pouze v možnosti záměny jednoho konkrétního výrobku (služby) za jiný, ale i v zaměnitelnosti výrobců (poskytovatelů) výrobků (služeb) stejného druhu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2008 č.j. 4 As 90/2006 – 123).

Mezi dvěma ochrannými známkami existuje nebezpečí záměny tehdy, pokud se veřejnost může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí ze stejného podniku nebo případně z podniků hospodářsky propojených (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2008, č.j. 4 As 31/2008 - 153 a rozsudky ESD ze dne 29.9.1998, Canon, C-39/97, Recueil, s. I-5507, bod 29 a ze dne 22.6.1999, Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, Recueil, s. I-3819, bod 17).

Rozhodující pro posouzení zaměnitelnosti ochranných známek je hledisko průměrného spotřebitele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, čj. 4 As 31/2008 - 153 a rozsudek ESD ze dne 11.11.1997, SABEL, C-251/95, Recueil, s. I-6191, bod 23).

Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovodil, že podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je překážkou bránící zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, která je dána pouze při kumulativním splnění dvou zákonem stanovených podmínek. Těmi jsou jednak shodnost či podobnost přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou a jednak shodnost nebo podobnost výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a namítaná starší ochranná známka vztahují (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2008, čj. 9 As 59/2007 – 141 a ze dne 26.10.2006, čj. 1 As 28/2006 - 97). Nejvyšší správní soud rovněž převzal z judikatury ESD tzv. kompenzační zásadu (viz výše zmíněný rozsudek Canon, bod 17) spočívající v tom, že menší podobnost mezi výrobky a službami lze kompenzovat větší podobností mezi ochrannými známkami a naopak. Z tzv. kompenzační zásady ovšem nelze dovozovat, že větší podobností výrobků či služeb lze kompenzovat zjištěnou nepodobnost porovnávaných ochranných známek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2008, čj. 9 As 59/2007 - 141). Kompenzační zásada se tedy uplatní jen v případech, kdy jde o podobnost (v různé míře) na straně porovnávaných ochranných známek i na straně výrobků a služeb, které mají být porovnávanými známkami chráněny.

Při posuzování zaměnitelnosti střetnuvších se ochranných známek je určujícím kritériem to, co vytváří celkový dojem ochranné známky. Obdobně judikuje i Evropský soudní dvůr, podle něhož pravděpodobnost záměny musí být posuzována globálně s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu (rozsudek ze dne 11.11.1997, SABEL BV v. Puma AG, Rudolf Dassler Sport, C-251/95, bod 22). Globální posouzení vizuální, sluchové a významové podobnosti střetnuvších se známek musí být založeno na celkovém dojmu, který známky vyvolávají, přičemž je třeba vzít v úvahu zejména jejich distinktivní a dominantní prvky (tamtéž, bod 23).

Pokud jde o srovnání označení, pravděpodobnost záměny je nutno zkoumat vždy ve vztahu k vjemu průměrného spotřebitele, a to z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického. Při hodnocení schopnosti individualizovat zboží z určitého obchodního zdroje je nutno mít na zřeteli, že spotřebitel zpravidla nemá možnost vzájemně porovnat více označení či výrobků, že porovnává s obrazem v paměti či dřívějším sluchovým vjemem, že má průměrnou paměť a průměrný smysl pro detail (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2008, čj. 4 As 31/2008 - 153; a výše uvedené rozsudky SABEL, bod 23; a Calvin Klein Trademark Trust, bod 45). Zaměnitelnost může být proto dovozována jak z podobnosti v dominantním prvku, tak naopak z toho, že výrobek dominantní odlišující prvek nemá a ostatní prvky mají nízkou rozlišovací schopnost, takže vyvolávají shodný nebo velmi podobný celkový vjem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2008, čj. 4 As 31/2008 - 153).

Zápisná nezpůsobilost přihlašovaného označení z důvodu pravděpodobnosti záměny není dána jakoukoli podobností. Z díkce § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách jednoznačně plyne, že zápisnou nezpůsobilost přihlašovaného označení indikuje jen podobnost závažná, tj. podobnost zaměnitelná (starší literatura a judikatura hovoří též o podobnosti či zaměnitelnosti šalebné), tedy jen taková podobnost mezi přihlašovaným označením a starší ochrannou známkou (popřípadě mezi výrobky či službami, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují), jež působí pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti (zaměnitelnost) ohledně původu výrobků či služeb (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2008 čj. 4 As 90/2006 – 123).

Námítky, jimiž žalobce brojil proti závěru žalovaného o vzájemné nepodobnosti porovnávaných označení, nejsou důvodné. Žalovanému nelze než přisvědčit, že přihlašované označení „RONY“, které je vyvedeno velkými písmeny, se z vizuálního hlediska výrazně liší od namítaných kombinovaných ochranných známek „RANI“ a „RANI FLOAT“.

První namítaná kombinovaná ochranná známka žalobce ve znění „RANI“ je ztvárněna jako šikmo umístěný bílý text v černém čtvercovém poli. Slovo „rani“ je zde vyvedeno arabským písmem v horní polovině čtverce a latinkou v polovině dolní, přičemž obě písma jsou ztvárněna přibližně stejně velkým fontem a provedení připomíná písmo psané brkem či štětcem.

Druhá namítaná kombinovaná ochranná známka žalobce ve znění „RANI FLOAT“ je rovněž ztvárněna jako šikmo umístěný text psaný arabským písmem a latinkou, ale v tomto případě je písmo vyvedeno tmavě modře až fialově na bílém pozadí. Pozadí již není čtvercové, ale obdélníkové s delší vertikální stranou. Arabský text je v tomto označení umístěn v dolní polovině obdélníku a text psaný latinkou je nahoře. Oba texty jsou od sebe vzdáleny více než v první ochranné známce žalobce, ale stejně jako u ní jejich provedení připomíná brkem psané písmo.

Přihlašované slovní označení „RONY“ může být používáno v libovolné podobě, fontu i barvě písma do té míry, že tím nebude změněna jeho rozlišovací způsobilost. Je tedy možné, že přihlašovatel zvolí grafickou úpravu blízkou ochranným známkám žalobce. I za tohoto předpokladu by však mezi střetnutými se známkami byly značné rozdíly.

Především zde jsou značné rozdíly mezi tvary samohlásek v jednotlivých označeních. V přihlašovaném označení je druhým písmenem kulaté písmeno „O“, zatímco v ochranných známkách žalobce je na stejném místě umístěno písmeno „A“, které má tvar trojúhelníku. Tvrdé „Y“ v přihlašovaném označení se od měkkého „I“ ve známkách žalobce liší nejen rozdělením v horní polovině, ale díky tomu i větší prostorovostí.

Druhá namítaná ochranná známka žalobce navíc obsahuje též druhé slovo „FLOAT“, díky kterému je text dvouslovný, a proto se bezpečně vizuálně odlišuje od přihlašovaného označení.

Přestože bude pro průměrného českého spotřebitele z vizuálního hlediska dominantním prvkem spíše text psaný latinkou, nelze pominout arabské písmo v ochranných známkách žalobce, které je obzvláště výrazné v první namítané ochranné známce žalobce díky svému umístění v horní polovině, velikostí písma a blízkostí k textu psanému latinkou. Zřetelné je však i v druhé ochranné známce žalobce, kde je rovněž ztvárněno stejnou velikostí, barvou i stylem jako písmo psané latinkou. Obě známky se díky tomuto v České republice nezvyklému grafickému prvku značně liší od běžného textu.

Uvedené rozdíly z vizuálního hlediska dostatečně odlišují střetnutší se ochranné známky, i pokud presumujeme používání přihlašovaného označení v podobě blízké namítaným ochranným známkám.

Při posouzení porovnávaných označení z fonetického hlediska je třeba vycházet z toho, že přihlašované označení bude vyslovováno „rony“. Společný prvek označení ochranných známek žalobce „RANI“ připouští dva způsoby výslovnosti, a to „rany“ a „raňi“. Druhá namítaná ochranná známka žalobce obsahuje též slovo „FLOAT“, které může být v souladu se svým původem vyslovováno anglicky „flout“ nebo českým způsobem „float“.

Soud se neztotožňuje s obavou žalobce, že bude průměrný český spotřebitel druhé slovo označení v jeho druhé namítané známce vypouštět, protože se jedná o jednoslabičné

slovo s poměrně jednoduchou výslovností, které doplňuje dvouslabičné slovo „rani“. Celkově je tedy označení trojslabičné, a proto není natolik dlouhé, aby měli spotřebitelé tendenci jej zkracovat.

Společný prvek obou ochranných známek žalobce má stejně jako přihlašované označení dvě slabiky začínající stejnou souhláskou („r“ a „n“). V případě vyslovování označení žalobce ve formě „raňi“ se výslovnost liší nejen výrazně odlišnou samohláskou v první slabice označení, ale též celou druhou slabikou, kde kvůli měkkému „i“ dochází ke změkčení souhlásky „n“ na „ň“. V tomto případě je tedy výslovnost označení výrazně odlišná. V případě druhého způsobu výslovnosti („rany“) se rozdíl omezuje na odlišnou samohlásku v první slabice. Přestože zde je odlišnost výslovnosti podstatně menší než v prvním případě, nelze mít označení za zaměnitelná, protože se výslovnost samohlásky „a“ a výslovnost samohlásky „o“ podstatně liší. Nadto je třeba brát v potaz, že se rozdílné samohlásky nachází v prvních slabikách označení, což rozdíl mezi označeními umocňuje, jelikož je v českém jazyce obvyklé klást při vyslovování důraz na první slabiku.

Pokud jde o sémantické (významové) hledisko porovnávaných označení, jak slovo „rani“, tak slovo „rony“ nejsou prizmatem průměrného spotřebitele spojitelné s žádným významem. Názor žalobce, že tato skutečnost svědčí o zaměnitelnosti označení, je mylný, neboť by pak jakákoliv dvě fantazijní označení byla zaměnitelná. V tomto případě není sémantické hledisko pro posouzení zaměnitelnosti relevantní, protože jak správně uvedl žalovaný, nemožnost asociace označení s žádným významem nesvědčí o zaměnitelnosti ani o nezaměnitelnosti.

Soud nepřisvědčuje žalobci v tom, že při zjištění podobnosti v jednom aspektu je třeba považovat označení za zaměnitelná, protože rozdíly zjištěné při porovnávání označení z ostatních hledisek mohou převážít a způsobit, že spotřebitel označení nezamění. Proto se při posuzování podobnosti označení zkoumají z různých hledisek a k závěru o zaměnitelnosti označení se přistupuje až po vyhodnocení dílčích závěrů v jejich souhrnu – vyhodnocení zaměnitelnosti tedy musí být založeno na celkovém dojmu, jakým známky působí při zohlednění jejich distinktivních a dominantních prvků (viz rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 11. 11. 1997 ve věci SABEL BV v. Puma AF C-251/95).

Soud nepřisvědčuje ani námitce žalobce, že byl žalovaným nesprávně vymezen průměrný spotřebitel, jelikož lze u zboží denní spotřeby s nízkou cenou očekávat sníženou pozornost spotřebitele. Naopak se soud se ztotožnil s názorem žalovaného, který ve svém vyjádření poukázal na rozsudky Tribunálu ze dne 13.4.2011 ve věci T-345/09 (LABASTIDA), ze dne 17.2.2011 ve věci T-324/09 (Friboi) a ze dne 28.3.2012 ve věci T-41/09 (BEBA), ze kterých vyplývá, že u zboží denní spotřeby (běžných potravin a nápojů) je pozornost spotřebitelů obvyklá. V daném případě jsou srovnávané ochranné známky zapsané pro běžné potraviny a nápoje. Žalovaný tedy nepochybil a zachoval svou rozhodovací praxi, když vycházel z pojetí spotřebitele vymezeného judikaturou Nejvyššího správního soudu a Evropského soudního dvora, kterou soud výše uvedl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 As 31/2008 - 153; a výše uvedené rozsudky SABEL, bod 23; a Calvin Klein Trademark Trust, bod 45), tedy spotřebitele, který je přiměřeně informovaný, pozorný a obezřetný. Pro jiný závěr soud proto neshledal oporu a tvrzení žalobce o tom, že v projednávané věci má spotřebitel jen nízkou pozornost, zůstal pouze v rovině jeho tvrzení.

K námitce žalobce, že žalovaný nevzal v potaz podobnost respektive shodnost výrobků a služeb, pro které jsou jednotlivá označení zapsána, soud uvádí, že k porovnávání podobnosti výrobků a služeb, pro které jsou porovnávaná označení zapsána, není třeba přistoupit, dospěje-li správní orgán respektive soud k závěru, že tato označení nejsou

zaměnitelná. Zkoumání podobnosti či nepodobnosti okruhu výrobků a služeb po takovém zjištění již není nijak relevantní pro závěr o nezaměnitelnosti porovnávaných označení. Soud proto námitce žalobce nepřisvědčil.

Závěrem soud uvádí, že odkaz žalobce na rozklad a na námitky, tj. odkaz na podání, která uplatnil v průběhu správního řízení, není způsobilým žalobním bodem, na základě něhož by soud mohl a měl přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Tvrzené důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí musí být tedy v podané žalobě uvedeny výslovně; odkaz na jiná podání žalobce a tam uváděnou argumentaci je z hlediska vymezení rozsahu soudního přezkumu napadeného rozhodnutí nepostačující. Z uvedených důvodů se soud nemohl zabývat argumenty, které žalobce uváděl v námitkách či v rozkladu, ale nikoli již v podané žalobě. Považoval-li žalobce i tyto argumenty za významné pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí v přezkumném soudním řízení, měl je vtělit do žaloby; pokud tak neučinil, nemůže k nim soud přihlížet.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. června 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová

